

Recensie de Volkskrant ★★★★★ De Gorgels

‘De Gorgels’, naar het kinderboek van Jochem Myjer, is met z’n klassieke, warme sfeer heerlijk analoog

Nergens trapt de voorstelling in de val van harder, sneller, meer, en dat maakt De Gorgels een fijne ode aan de pracht en kracht van de natuur.

‘De Gorgels’ van More Theater Producties. Beeld Bram Willems

Wat *De Gorgels* zo ontzettend genietbaar maakt – voor kinderen maar zeker ook voor ouders – is dat de theaterbewerking van het gelijknamige kinderboek van Jochem Myjer nergens in de val trapt van sneller, harder, meer. De voorstelling is zo lekker analoog. Daaraan ten grondslag ligt de ongekende liefde en aandacht voor natuur en biologie die uit het verhaal blijkt. Ook de donzige poppen helpen mee om die klassieke, warme sfeer te creëren.

De Gorgels zit goed in elkaar. Bewerker Jos Thie brengt het verhaal terug tot de essentie en geeft zo veel ruimte aan de sfeervolle entourage en de poppen van Jogchem Jalink.

In het eerste halfuur leren we de personages kennen. De jonge Melle heeft superogen en ontdekt een vreemd wezentje dat zich ophoudt rond zijn bed. Dit blijkt zijn ‘waakgorgel’ Bobba te zijn. Samen verslaan ze een Groenlandse Brutelaar. Het blijkt dat Melles vader en opa als enige anderen ook op de hoogte zijn van het bestaan van al deze wezens. Gedrieën gaan ze naar ‘het eiland’ waar de Gorgels vandaan komen, om een invasie van Brutelaars te stoppen.

Lepelaars en zeehonden

En dan krijgen we het beste te zien. Op dit eiland leven niet alleen Gorgels, maar ook dieren, zoals lepelaars, zeehonden en meeuwen, hier te zien als prachtige poppen. Deze worden net als de Gorgels

bestuurd door zichtbare poppenspelers, die het daarmee allemaal nog net iets aandoenlijker maken. Ook Bobba is bovenal schattig: een bolletje wol met een takje in zijn hand dat als wapen moet dienen. Kim van Zeben bespeelt hem en geeft hem een naïeve onverschrokkenheid mee die zeer vertederend werkt.

Alle spelers slagen daar in. Billy de Walle weet op een natuurlijke manier het publiek te betrekken bij wat er gebeurt. John Buijsman is de lieve opa, die alles al wist, en Sven Blom is Melles onhandige vader. Een mogelijk kritiekpuntje is de ondergeschikte rol van alle vrouwen in dit verhaal, die slechts limonade mogen opbrengen, toekijken of kinderen boos naar school moeten sturen. Myjer maakte dit gebrek zelf overigens goed in zijn tweede boek, dus er is hoop.

In het slot komen alle thema's mooi bij elkaar. Het is een ode aan de pracht en kracht van de natuur. En jawel, ook krijgen we alvast een opzetje naar het mogelijke vervolg, als Melles zus Limoni 's nachts naar Melle komt om te zeggen dat ze een pluizig wezentje in haar kamer heeft gezien. Als we op de kwaliteit van deze theaterproductie van More Theater mogen afgaan, dan ligt een vervolg voor de hand. Op zijn Gorgels zeg ik daarop: *joebelabambam!*